

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 29.10.2014 r.
COM(2014) 666 final

2014/0308 (CNS)

Wniosek

DECYZJA RADY

dotycząca systemu podatku od dokowania we francuskich regionach najbardziej oddalonych

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Postanowienia Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) mają zastosowanie do regionów najbardziej oddalonych Unii. Francuskie regiony najbardziej oddalone zostały jednak wyłączone z terytorialnego zakresu stosowania dyrektyw w sprawie VAT i akcyzy.

Postanowienia TFUE, w szczególności jego art. 110, zasadniczo nie dopuszczają żadnej różnicy w opodatkowaniu we francuskich regionach najbardziej oddalonych między produktami lokalnymi a produktami pochodzącymi z Francji metropolitalnej, z innych państw członkowskich lub z państw trzecich. W art. 349 TFUE (dawnym art. 299 ust. 2 Traktatu WE) przewidziano natomiast możliwość wprowadzenia środków szczególnych dla regionów najbardziej oddalonych ze względu na występowanie trwałych niedogodności, które mają wpływ na sytuację gospodarczą i społeczną tych regionów. Środki te dotyczą różnych polityk, w tym polityki podatkowej.

Podatek od dokowania jest bezpośrednim podatkiem mającym zastosowanie do dostaw i przywozu towarów do francuskich regionów najbardziej oddalonych. Zasadniczo podatek ten ma takie samo zastosowanie do produktów wytwarzanych lokalnie, jak i do tych, które są wytwarzane gdzie indziej (produktów pochodzących z Francji metropolitalnej, z innych państw członkowskich lub z państw trzecich).

Decyzją Rady 2004/162/WE z dnia 10 lutego 2004 r. (zmienioną decyzjami Rady 2008/439/WE z dnia 9 czerwca 2008 r. i 448/2011/UE z dnia 19 lipca 2011 r.), przyjętą na podstawie art. 299 ust. 2 Traktatu WE, Francja została jednak uprawniona do stosowania do dnia 1 lipca 2014 r. zwolnień z podatku od dokowania lub obniżek podatku od dokowania w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych we francuskich regionach najbardziej oddalonych (z wyjątkiem Saint-Martin). Załącznik do wyżej wymienionej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia z podatku lub obniżki podatku. W zależności od produktów różnica w opodatkowaniu między produktami wytwarzanymi lokalnie a innymi produktami nie może przekraczać 10, 20 lub 30 punktów procentowych.

Celem wprowadzenia zróżnicowanych stawek opodatkowania jest rekompensata niedogodności, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone i które powodują zwiększenie kosztów produkcji, a zatem cen netto produktów wytwarzanych lokalnie. Przy braku środków szczególnych produkty wytwarzane lokalnie byłyby mniej konkurencyjne w stosunku do produktów pochodzących z zewnątrz, nawet przy uwzględnieniu kosztów dostawy do francuskich departamentów zamorskich. Utrudniłoby to utrzymanie produkcji lokalnej, w której koszty produkcji są wyższe.

W decyzji Rady 2014/162/UE z dnia 11 marca 2014 r. rozszerzono stosowanie decyzji 2004/162/WE na Majottę począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., kiedy to Majotta zyskała status regionu najbardziej oddalonego, oraz określono, do których produktów ma zastosowanie zróżnicowane opodatkowanie podatkiem od dokowania oraz w jakim stopniu.

Aby umożliwić Komisji zakończenie rozpatrzenia wniosku Francji, decyzją Rady 378/2014/UE z dnia 12 czerwca 2014 r. przedłużono o 6 miesięcy termin zakończenia stosowania decyzji Rady 2004/162/WE, przesuwając go z dnia 1 lipca 2014 r. na dzień 31 grudnia 2014 r.

Celem niniejszego wniosku jest zapewnienie ram prawnych mających zastosowanie do podatku od dokowania od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. Przedłuża się w nim ponownie o sześć miesięcy okres stosowania decyzji 2004/162/WE, aby dać Francji czas na transpozycję do swego prawa krajowego postanowień nowej decyzji Rady, oraz

przewiduje się nowe ramy prawne mające zastosowanie od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Decyzją Rady 2004/162/WE z dnia 10 lutego 2004 r. (zmienioną decyzjami Rady 2008/439/WE z dnia 9 czerwca 2008 r., 448/2011/UE z dnia 19 lipca 2011 r., 2014/162/UE z dnia 11 marca 2014 r. i 378/2014/UE z dnia 12 czerwca 2014 r.) Francja została upoważniona do stosowania do dnia 31 grudnia 2014 r. zwolnień z podatku od dokowania lub obniżek podatku od dokowania w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych we francuskich regionach najbardziej oddalonych (z wyjątkiem Saint-Martin). Załącznik do wyżej wymienionej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia z podatku lub obniżki podatku. W zależności od produktów różnica w opodatkowaniu między produktami wytwarzanymi lokalnie a innymi produktami nie może przekraczać 10, 20 lub 30 punktów procentowych.

W decyzji 2004/162/WE podano przyczyny, które doprowadziły do przyjęcia środków szczególnych: oddalenie, zależność od surowców i energii, obowiązek tworzenia większych zapasów, mały rozmiar rynku lokalnego połączony ze słabo rozwiniętą działalnością eksportową itd. Wszystkie te niedogodności powodują zwiększenie kosztów produkcji, a zatem cen netto produktów wytwarzanych lokalnie, które przy braku środków szczególnych byłyby mniej konkurencyjne w stosunku do produktów pochodzących z zewnątrz, nawet przy uwzględnieniu kosztów dostawy do francuskich departamentów zamorskich. Utrudniłoby to zatem utrzymanie produkcji lokalnej. Środki szczególne zawarte w decyzji 2004/162/WE zostały więc opracowane w celu wzmocnienia przemysłu lokalnego przez poprawę jego konkurencyjności.

Zdaniem władz francuskich niedogodności, jakich doświadczają francuskie regiony najbardziej oddalone, nadal istnieją, w związku z czym w szeregu pism przesłanych w dniach od 25 stycznia do 7 czerwca 2013 r. władze francuskie zwróciły się do Komisji Europejskiej z wnioskiem o zgodę na utrzymanie systemu zróżnicowanego opodatkowania podobnego do systemu istniejącego obecnie na okres po dniu 1 lipca 2014 r., do dnia 31 grudnia 2020 r. Władze francuskie podkreślają, że wyżej wymienione niedogodności mają stały charakter, że system opodatkowania przewidziany w decyzji Rady 2004/162/WE umożliwił utrzymanie, a w pewnych przypadkach rozwój produkcji lokalnej i że nie stanowił on korzyści dla przedsiębiorstw będących beneficjentami, gdyż zasadniczo przywóz produktów, do których ma zastosowanie zróżnicowane opodatkowanie, nadal rósł.

Analiza wykazu produktów, wobec których władze francuskie chcą zastosować zróżnicowane opodatkowanie, wymagała dużego nakładu pracy polegającej na weryfikacji, w odniesieniu do każdego produktu, czy wprowadzenie zróżnicowanego opodatkowania jest uzasadnione i proporcjonalne, przy jednoczesnym upewnieniu się, że wprowadzenie takiego zróżnicowanego opodatkowania nie narusza integralności i spójności porządku prawnego Unii, w tym rynku wewnętrznego i wspólnych polityk.

Praca ta trwała bardzo długo z uwagi na znaczną liczbę produktów objętych wykazem (kilkaset) oraz ilość informacji, które należało zgromadzić, na temat struktury rynku poszczególnych produktów: istnienie produkcji lokalnej, przywóz znacznej ilości towarów (w tym z Francji metropolitalnej i innych państw członkowskich) mogący zagrozić utrzymaniu produkcji lokalnej, brak monopolu lub quasi-monopolu produkcji lokalnej, dowody na istnienie wyższych kosztów produkcji utrudniających konkurowanie produktów lokalnych z

produktami „przywożonymi”, sprawdzenie, czy zróżnicowane opodatkowanie nie jest niezgodne z innymi politykami Unii.

Ze względu na brak produkcji lokalnej, co do której ma zastosowanie podatek od dokowania, zbędne jest wpisywanie do wykazu produktów, co do których miałyby zastosowanie zróżnicowane opodatkowanie. W odniesieniu do definicji produktów wytwarzanych lokalnie zasadniczo przyjęto te pozycje taryfowej Nomenklatury scalonej, które są jak najbardziej precyzyjne. W niektórych jednak przypadkach w obecnych wykazach produktów, co do których miałyby zastosowanie zróżnicowane opodatkowanie, przyjęto czterocyfrowe pozycje nomenklatury taryfowej, kiedy nie można było otrzymać bardziej szczegółowych pozycji celnych zawierających ponad cztery cyfry. W tym przypadku możliwe jest, że przyjęte czterocyfrowe pozycje taryfowe mogą marginalnie obejmować produkty, w przypadku których nie istnieje produkcja lokalna.

Jeśli chodzi o ocenę wyższych kosztów produkcji, które ma zrekompensować zróżnicowane opodatkowanie, władze francuskie przedstawiły, dla każdego produktu lub grupy produktów, jeśli kilka produktów miało podobne koszty produkcji, ocenę wyższych kosztów produkcji ponoszonych przez lokalne przedsiębiorstwa, w zależności od przypadku: koszty dostaw, płace, wyższe koszty energii, koszty finansowe wynikające z posiadania większych zapasów, wyższe koszty utrzymania, niedostateczne wykorzystanie instalacji produkcyjnych, wyższe opłaty finansowe. Sprawdzono, czy obliczone wyższe koszty nie były niższe od zróżnicowanych stawek opodatkowania wnioskowanych przez władze francuskie.

Decyzja Rady będąca przedmiotem wniosku przewiduje, podobnie jak decyzja Rady 2004/162/WE, uprawnienie Francji do stosowania do dnia 31 grudnia 2020 r. zwolnień z podatku od dokowania lub obniżek podatku od dokowania w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych we francuskich regionach najbardziej oddalonych (z wyjątkiem Saint-Martin) Załącznik do wyżej wymienionej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia z podatku lub obniżki podatku. W zależności od produktów różnica w opodatkowaniu między produktami wytwarzanymi lokalnie a innymi produktami nie może przekraczać 10, 20 lub 30 punktów procentowych. W części A załącznika wymieniono produkty, w przypadku których różnica w opodatkowaniu nie może przekraczać 10 punktów procentowych; w części B produkty, dla których różnica w opodatkowaniu nie może przekraczać 20 punktów procentowych, zaś w części C produkty, dla których różnica w opodatkowaniu nie może przekraczać 30 punktów procentowych.

Produkty wymienione w załączniku są w większości takie same, jak te, które wymieniono w załączniku do decyzji Rady 2004/162/WE. Jednakże ponowna analiza wykazu produktów doprowadziła do usunięcia wielu produktów, w przypadku których nie istniała produkcja lokalna. Do wykazu dodano jednak produkty, które nie były ujęte w decyzji 2004/162/WE, ale w przypadku których rozpoczęto nową produkcję lub produkcja ta rozwinęła się. Niektóre produkty utrzymano w wykazie, lecz w ich przypadku uprawnione zróżnicowane stawki opodatkowania zostały podwyższone (np. przeniesienie z części A do części B załącznika) lub obniżone (np. przeniesienie z części C do części B załącznika), aby uwzględnić zmiany wyższych kosztów. Według istniejących ustaleń producenci lokalni, których roczne obroty nie przekraczają 550 000 EUR, mogą zostać zwolnieni z podatku od dokowania. Francja wyraziła chęć obniżenia tego progu do 300 000 EUR. Francja pragnie jednak, aby obniżeniu progu uprawniającemu do zwolnienia z podatku od dokowania towarzyszyło uproszczenie warunków zwolnienia przedsiębiorstw, których roczne obroty nie przekraczają 300 000 EUR. W proponowanym systemie podmioty gospodarcze, których roczne obroty są niższe od tego progu, nie podlegałyby podatkowi od dokowania. W zamian za to nie mogłyby odliczać kwoty tego podatku opłaconego z góry. System ten jest więc podobny do istniejącego systemu specjalnego w zakresie VAT dla małych przedsiębiorstw, przewidzianego w art. 282

i następnych dyrektywy 2006/112/WE w sprawie VAT z dnia 28 listopada 2006 r. System taki wydaje się zatem do przyjęcia. Francja stosowałaby w tym przypadku zwolnienia z podatku lub obniżki podatku, o których mowa w art. 1 wniosku, do wszystkich podmiotów gospodarczych, których roczne obroty wynoszą co najmniej 300 000 EUR.

Spójność z zasadami polityki rolnej doprowadziła do oddalenia stosowania zróżnicowanych stawek podatkowych w stosunku do wszystkich produktów żywnościowych, które korzystają z pomocy przewidzianej w rozdziale III rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 z dnia 13 marca 2013 r. ustanawiającego szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej, zwłaszcza ze szczególnego systemu dostaw. Celem tego środka jest zapobieżenie unieważnieniu lub zmniejszeniu efektu rolnej pomocy finansowej przyznanej w ramach szczególnego systemu dostaw przez wyższe opodatkowanie podatkiem od dokowania subwencjonowanych produktów. W tym celu władze francuskie zgodziły się na usunięcie z wykazu produktów, co do których miałyby zastosowanie zróżnicowane opodatkowanie, wszystkich produktów, w przypadku których w 2015 r. będzie mógł mieć zastosowanie szczególny system dostaw.

Zakładane już w decyzji 2004/162/WE cele wsparcia rozwoju społeczno-gospodarczego francuskich departamentów zamorskich zostają potwierdzone wymogami dotyczącymi celu podatku. Włączenie dochodów z tego podatku do zasobów systemu gospodarczego i podatkowego francuskich departamentów zamorskich oraz ich wykorzystanie na rzecz strategii rozwoju gospodarczego i społecznego tych departamentów, w tym wkładu w promowanie lokalnej działalności gospodarczej, jest obowiązkiem prawnym.

We wniosku przewiduje się przedłużenie o kolejne sześć miesięcy, do dnia 30 czerwca 2015 r., okresu stosowania decyzji 2004/162/WE. Środek ten da Francji czas konieczny na transpozycję do jej prawa krajowego postanowień nowej decyzji Rady.

Okres obowiązywania nowego systemu ustala się na pięć lat i sześć miesięcy. Konieczne będzie jednak przeprowadzenie oceny jego rezultatów. Władze francuskie będą zatem musiały przedstawić Komisji najpóźniej do dnia 31 grudnia 2017 r. sprawozdanie na temat stosowania wprowadzonego systemu podatkowego w celu oceny skutków podjętych środków i ich wkładu w promowanie lub utrzymanie lokalnej działalności gospodarczej z uwzględnieniem utrudnień, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone, oraz oceny dalszej konieczności i proporcjonalności korzyści fiskalnych przyznanych przez Francję produktom wytwarzanym lokalnie. Na tej podstawie Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie, a w stosownym przypadku, w odpowiedzi na ustalenia, wniosek mający na celu dostosowanie przepisów niniejszej decyzji.

Aby uniknąć luki prawnej, niniejsza decyzja ma zastosowanie od dnia 1 lipca 2015 r.

Decyzja Rady nie narusza ewentualnego stosowania art. 107 i 108 Traktatu

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Krótki opis proponowanych środków

Zezwolić Francji na zastosowanie zwolnienia z podatku od dokowania lub obniżki podatku od dokowania w stosunku do niektórych produktów wytwarzanych lokalnie we francuskich regionach najbardziej oddalonych – Gwadelupie, Gujanie, na Martynice, Majotcie i Reunione.

Podstawa prawna

Artykuł 349 TFUE.

Zasada pomocniczości

Jedynie Rada jest uprawniona do podjęcia, na podstawie art. 349 TFUE, środków szczególnych na rzecz regionów najbardziej oddalonych w celu dostosowania stosowania traktatów w odniesieniu do tych regionów, w tym wspólnej polityki w poszczególnych obszarach, z powodu występowania trwałych niedogodności, które mają wpływ na sytuację gospodarczą i społeczną regionów najbardziej oddalonych.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

Zasada proporcjonalności

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów:

Dotyczy on wyłącznie produktów, w odniesieniu do których przedstawiono dowody, że w przypadku produktów wytwarzanych lokalnie koszty są wyższe.

Podobnie maksymalne zróżnicowanie stawek proponowane w odniesieniu do każdego produktu będącego przedmiotem niniejszego wniosku jest ograniczone do wysokości koniecznej w świetle wyższych kosztów, jakie musi ponosić dana produkcja lokalna. Zatem obciążenia podatkowe dotyczące produktów przywożonych do francuskich regionów najbardziej oddalonych nie przekraczają wysokości koniecznej do zrekompensowania mniejszej konkurencyjności produktów wytwarzanych lokalnie.

Wybór instrumentów

Proponowany instrument: decyzja Rady.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów:

Odstępstwa udzielane na mocy art. 349 TFUE zawierane są w decyzjach Rady.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii.

Wniosek

DECYZJA RADY**dotycząca systemu podatku od dokowania we francuskich regionach najbardziej oddalonych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 349,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,
stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Postanowienia Traktatu mające zastosowanie do najbardziej oddalonych regionów Unii, których część stanowią francuskie departamenty zamorskie (DOM), zasadniczo nie dopuszczają, aby istniało jakiekolwiek zróżnicowanie w opodatkowaniu między produktami lokalnymi a produktami pochodzącymi z Francji metropolitalnej lub z innych państw członkowskich. W art. 349 Traktatu przewidziano natomiast możliwość wprowadzenia środków szczególnych dla regionów najbardziej oddalonych ze względu na występowanie trwałych niedogodności, które mają wpływ na sytuację gospodarczą i społeczną tych regionów.
- (2) Należy zatem przyjąć szczególne środki w celu stworzenia warunków dla stosowania postanowień Traktatu w odniesieniu do tych regionów. Muszą one uwzględniać szczególne cechy charakterystyczne i niedogodności tych regionów, nie podważając jednak integralności i spójności wspólnotowego porządku prawnego, w tym rynku wewnętrznego i wspólnych polityk. W art. 349 Traktatu wymieniono niedogodności, jakich doświadczają regiony najbardziej oddalone Unii: oddalenie, zależność od surowców i energii, obowiązek tworzenia większych zapasów, mały rozmiar rynku lokalnego połączony ze słabo rozwiniętą działalnością eksportową itd. Wszystkie te niedogodności powodują zwiększenie kosztów produkcji, a zatem cen netto produktów wytwarzanych lokalnie, które przy braku środków szczególnych byłyby mniej konkurencyjne w stosunku do produktów pochodzących z zewnątrz, nawet przy uwzględnieniu kosztów dostawy do francuskich departamentów zamorskich. Utrudniłoby to zatem utrzymanie produkcji lokalnej. Dlatego konieczne jest przyjęcie środków szczególnych w celu wzmocnienia przemysłu lokalnego przez poprawę jego konkurencyjności. Decyzją Rady 2004/162/WE Francja została uprawniona, aby poprawić konkurencyjność produktów wytwarzanych lokalnie, do stosowania do dnia 31 grudnia 2014 r. zwolnień z podatku od dokowania lub obniżek podatku od dokowania w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych we francuskich regionach najbardziej oddalonych (Gwadelupie, Gujanie, na Martynice, Reunionie

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

oraz, od dnia 1 stycznia 2014 r., na Majotcie). Załącznik do wyżej wymienionej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia z podatku lub obniżki podatku. W zależności od produktów różnica w opodatkowaniu między produktami wytwarzanymi lokalnie a innymi produktami nie może przekraczać 10, 20 lub 30 punktów procentowych.

- (3) Francja wystąpiła z wnioskiem o utrzymanie, od dnia 1 stycznia 2015 r., systemu podobnego do systemu ustanowionego decyzją 2004/162/WE. Francja podkreśla, że wyżej wymienione niedogodności mają stały charakter, że system opodatkowania przewidziany w decyzji 2004/162/WE umożliwił utrzymanie, a w pewnych przypadkach rozwój produkcji lokalnej i że nie stanowił on korzyści dla przedsiębiorstw będących beneficjentami, gdyż zasadniczo przywóz produktów, do których ma zastosowanie zróżnicowane opodatkowanie, nadal rósł.
- (4) W związku z tym Francja przekazała Komisji, w odniesieniu do każdego z regionów najbardziej oddalonych – Gwadelupy, Gujany, Martyniki, Majotty i Reunionu – pięć serii wykazów produktów, wobec których chce zastosować zróżnicowane opodatkowanie w wysokości 10, 20 bądź 30 punktów procentowych, w zależności od tego, czy produkty są produkowane lokalnie czy nie. Nie dotyczy to francuskiego regionu najbardziej oddalonego Saint-Martin.
- (5) Niniejsza decyzja wykonuje postanowienia art. 349 Traktatu i uprawnia Francję do stosowania zróżnicowanego opodatkowania w odniesieniu do produktów, w przypadku których udowodniła ona, że – po pierwsze – istnieje produkcja lokalna, po drugie – przywożone są znaczne ilości towarów (w tym z Francji metropolitarnej i innych państw członkowskich), co może zagrozić utrzymaniu produkcji lokalnej, i wreszcie – że występują dodatkowe koszty, powodujące wyższe koszty wytworzenia w produkcji lokalnej w porównaniu z produktami pochodzącymi z zewnątrz i obniżające konkurencyjność produktów wytwarzanych lokalnie. Dopuszczalne zróżnicowanie stawek opodatkowania nie powinno przekraczać udowodnionych wyższych kosztów. Zastosowanie tych zasad umożliwi wykonanie postanowień art. 349 Traktatu, nie wykraczając poza to, co niezbędne, i nie stwarzając nieuzasadnionych korzyści dla produkcji lokalnej, aby nie naruszać integralności i spójności porządku prawnego Unii, oraz zapewniając utrzymanie niezakłóconej konkurencji na rynku wewnętrznym i polityki w zakresie pomocy państwa.
- (6) W celu uproszczenia obowiązków małych przedsiębiorstw, zwolnienie z podatku i zmniejszenie podatku będzie dotyczyło wszystkich podmiotów gospodarczych, których roczne obroty wynoszą co najmniej 300 000 EUR. Podmioty gospodarcze, których roczne obroty nie wykraczają poza ten próg, nie podlegałyby podatkowi od dokowania, ale w zamian za to nie mogłyby odliczać kwoty tego podatku opłaconego z góry.
- (7) Spójność z zasadami prawa wspólnotowego prowadzi do oddalenia stosowania zróżnicowanych stawek podatkowych w stosunku do produktów żywnościowych, które korzystają z pomocy przewidzianej w rozdziale III rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013². Celem tego środka jest zapobieżenie unieważnieniu lub zmniejszeniu efektu rolnej pomocy finansowej przyznanej w ramach szczególnego systemu dostaw przez wyższe opodatkowanie podatkiem od dokowania subwencjonowanych produktów.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 z dnia 13 marca 2013 r. ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 (Dz.U. L 78 z 20.3.2013, s. 23).

- (8) Zakładane już w decyzji 2004/162/WE cele wsparcia rozwoju społeczno-gospodarczego francuskich departamentów zamorskich zostają potwierdzone wymogami dotyczącymi celu podatku. Włączenie dochodów z tego podatku do zasobów systemu gospodarczego i podatkowego francuskich departamentów zamorskich oraz ich wykorzystanie na rzecz strategii rozwoju gospodarczego i społecznego tych departamentów, w tym wkładu w promowanie lokalnej działalności gospodarczej, jest obowiązkiem prawnym.
- (9) Konieczne jest przedłużenie o sześć miesięcy, do dnia 30 czerwca 2015 r., okresu stosowania decyzji 2004/162/WE. Czas ten umożliwi Francji transponowanie do jej prawa krajowego postanowień niniejszej decyzji.
- (10) Ustala się okres trwania systemu na pięć lat i sześć miesięcy, do dnia 31 grudnia 2020 r., która to data stanowi również koniec stosowania obecnych wytycznych dotyczących pomocy regionalnej. Konieczna będzie jednak uprzednia ocena wyników stosowania tego systemu. Władze francuskie będą zatem musiały przedstawić najpóźniej do dnia 31 grudnia 2017 r. sprawozdanie na temat stosowania wprowadzonego systemu podatkowego w celu oceny skutków podjętych środków i ich wkładu w promowanie i rozwój lokalnej działalności gospodarczej z uwzględnieniem utrudnień, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone. Celem sprawozdania będzie również ocena, czy korzyści fiskalne przyznane przez Francję produktom produkowanym lokalnie nie wykraczają poza to, co niezbędne, oraz czy są one nadal konieczne i proporcjonalne. Sprawozdanie to będzie również musiało zawierać analizę wpływu wprowadzonego systemu pod względem cen we francuskich regionach najbardziej oddalonych. Na tej podstawie Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie, a w stosownym przypadku, w odpowiedzi na ustalenia, wniosek mający na celu dostosowanie przepisów niniejszej decyzji.
- (11) Aby uniknąć luki prawnej, niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 lipca 2015 r.
- (12) Niniejsza decyzja nie stanowi uszczerbku dla ewentualnego stosowania art. 107 i 108 Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 28, 30 i 110 Traktatu, niniejszym upoważnia się władze francuskie do stosowania do dnia 31 grudnia 2020 r. zwolnień z podatku od dokowania lub obniżek podatku od dokowania w stosunku do wymienionych w załączniku produktów, które wytwarzane są lokalnie w Gwadelupie, Gujanie, na Martynice, Majotcie i Reunione, będących regionami najbardziej oddalonymi w rozumieniu art. 349 Traktatu.

Te zwolnienia lub obniżki muszą stanowić część strategii rozwoju gospodarczego i społecznego przedmiotowych regionów najbardziej oddalonych, uwzględniając ramy wspólnotowe, i przyczyniać się do wspierania lokalnej działalności gospodarczej, bez zakłócania warunków wymiany handlowej, co mogłoby być sprzeczne ze wspólnym interesem.
2. W stosunku do stawek podatku stosowanych w odniesieniu do podobnych produktów niepochodzących z przedmiotowych regionów najbardziej oddalonych zastosowanie całkowitych zwolnień lub obniżek, o których mowa w ust. 1, nie może prowadzić do powstania różnic przekraczających:

- a) dziesięć punktów procentowych w przypadku produktów wymienionych w załączniku w części A;
- b) dwadzieścia punktów procentowych w przypadku produktów wymienionych w załączniku w części B;
- c) trzydzieści punktów procentowych w przypadku produktów wymienionych w załączniku w części C.

Francja zobowiązuje się, aby zwolnienia lub obniżki stosowane do wymienionych w załączniku produktów nie wykraczały poza odsetek niezbędny do utrzymania, promocji i rozwoju lokalnej działalności gospodarczej.

- 3. Francja stosuje wymienione w dwóch poprzednich ustępach zwolnienia z podatku lub obniżki podatku do podmiotów gospodarczych, których roczne obroty wynoszą co najmniej 300 000 EUR. Wszystkie podmioty gospodarcze, których roczne obroty są niższe od tego progu, nie podlegają podatkowi od dokowania.

Artykuł 2

Władze francuskie stosują do produktów, które korzystają z pomocy w ramach szczególnego systemu dostaw, o którym mowa w rozdziale III rozporządzenia (UE) nr 228/2013, taki sam system opodatkowania jak w przypadku produktów wytwarzanych lokalnie.

Artykuł 3

Francja bezzwłocznie zawiadamia Komisję o systemach opodatkowania, o których mowa w art. 1

Francja przedstawia Komisji najpóźniej do dnia 31 grudnia 2017 r. sprawozdanie na temat stosowania systemu opodatkowania, o którym mowa w art. 1, podając ocenę skutków podjętych środków i ich wkładu w utrzymanie, promowanie lub rozwój lokalnej działalności gospodarczej z uwzględnieniem utrudnień, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone.

Na tej podstawie Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie, a w stosownym przypadku, wniosek.

Artykuł 4

W art. 1 ust. 1 decyzji 2004/162/WE, zmienionej decyzją nr 378/2014/UE z dnia 12 czerwca 2014 r., datę „31 grudnia 2014 r.” zastępuje się datą „30 czerwca 2015 r.”.

Artykuł 5

Artykuły 1–3 stosuje się od dnia 1 lipca 2015 r.

Artykuł 4 stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.
Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*